

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: A. C., nar. X
státní příslušnost Kyrgyzská republika

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. listopadu 2021 č. j.: CPR-17395-2/ČJ-
2021-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. 5. 2021 č.j. KRPA-123882-15/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu 1 roku tak, že byla změněna stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z 1 roku na 9 měsíců. Ve zbylé části bylo rozhodnutí nalézacího správního orgánu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal v obecné rovině porušení ust. §2 odst. 4, §3, §50 odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále též porušení § 119 a § 119a zákona ze strany žalovaného.
3. Konkrétně pak žalobce uvedl, že stanovená doba vyhoštění v trvání devíti měsíců je nepřiměřeně přísná, neboť nedošlo k zaviněnému porušení právních norem a nedošlo k žádnému ohrožení veřejného pořádku. Svoje jednání považuje žalobce za málo závažné, což činí napadené rozhodnutí zjevně nepřiměřeným. Žalobce rovněž neměl povědomí o protiprávnosti svého jednání a nelze mu tedy přičítat k tíži dobu nelegálního pobytu na území České republiky.
4. Žalobce tvrdí, že v době, kdy se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, nevěděl o tom, že již bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, neboť mu rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo doručeno na nesprávnou adresu a nebyl tak seznámen s jeho obsahem. K prokázání toho svého tvrzení pak již v řízení před žalovaným navrhoval provést důkaz spisem sp.zn. OAM-54993/ZM-2019. Žalovaný pak pochybil, když tento důkazní návrh neakceptoval.
5. Podle názoru žalobce nebylo rovněž prokázáno, že by se byl dostavil dne 17. 5. 2021 na pracoviště OAMP k řešení své pobytové situace a byl si tak svého nelegálního pobytu na území České republiky vědom. Žalovaný podle žalobce jeho povědomost o nelegálním pobytu pouze jaksí presumuje. Z protokolu o výsledku žalobce v právním postavení účastníka řízení přitom tato skutečnost vyplývat nemůže, neboť v době jeho sepisu již žalobce byl s neoprávněností svého pobytu konfrontován.
6. Napadené rozhodnutí je podle žalobce také vnitřně rozporné, kdy na jednu stranu se v jeho odůvodnění žalovaný zabývá vyvracením tvrzení žalobce o nevědomosti o svém neoprávněném pobytu, aby následně uzavřel, že zavinění nemá na posouzení věci vliv.
7. Za zásadní žalobce považuje to, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí o jeho odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, kteréžto tudíž nemohl nabýt právní moci a založit tak neoprávněnost pobytu žalobce na území České republiky ode dne 8. 2. 2021.

8. Dále žalobce namítl, že žalovaný hodnotí hlediska stanovená v § 174a zákona pouze formálně, aby se vešel do požadavků zákona. Toto hodnocení však neodpovídá konkrétní situaci a podstatné části kritérií uvedeným v cit. ust. zákona se vůbec nevěnuje, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, kdy správní orgány kupř. vůbec nezjišťovaly okolnosti soukromého života žalobce. Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 č.j. 1 Azs 81/2016 -33 namítl, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat také ve vztahu k rodinným příslušníkům účastníků řízení. Žalovaný pak zde měl zohlednit zájmy nezletilých dětí žalobce, kterým žalobce nebude schopen poskytnout finanční zajištění vzhledem k situaci na pracovním trhu a nízkým výdělkům v zemi původu.
9. Žalovaný konečně uzavřel, že by v jeho případě bohatě postačovalo uložení pokuty a zastavení řízení, případně vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona a navrhl tedy, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně a přezkoumatelně vyjádřil k celé věci. Rovněž tak se podrobně a přezkoumatelně vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Doba správního vyhoštění žalobce byla stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný setrval na tom, že nelze v tomto případě upustit od uložení správního vyhoštění a opatření uložené napadeným rozhodnutím tak shledává přiměřeným. Jelikož tedy žalovaný neshledal na svém postupu a ve svých závěrech žádného pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobce se dne 17. 5. 2021 dostavil na pracoviště OAMP MV ČR, kde mu bylo sděleno, že od 8. 2. 2021 je v právní moci rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Policejní hlídce, která se na místo dostavila, žalobce předložil cestovní doklad č. X vydaný Kyrgyzskou republikou, v němž nebylo vyznačeno žádné platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Z toho vzniklo podezření, že žalobce na území České republiky vstoupil a dále pobývá neoprávněně, protože byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
13. Dne 17. května 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku v právním postavení účastníka řízení uvedl, že přicestoval na území České republiky naposledy dne 7. 2. 2021 na české

schengenské vízum. Od té doby na území České republiky pobývá nepřetržitě. Je si vědom toho, že na území České republiky již pobývá neoprávněně ode dne 8. 2. 2021. Nevystěhoval proto, že potřeboval vydělat peníze. Ke svým osobním poměrům žalobce uvedl, že je rozvedený a má 4 děti, které žijí v Kyrgyzské republice, kde má také svoje rodiče, se kterými žalobce také bydlí v jednom domě. V České republice žádné blízké osoby nemá. V České republice nemá rovněž žádný majetek ani žádné aktivity. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu do Kyrgyzské republiky se žalobce vyjádřil tak, že mu tam žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně s tím, že se má kam vrátit.

14. Součástí správního spisu je též kopie cestovního dokladu žalobce č. X, dále pak také rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2020 č.j. OAM-54993-18/ZM-2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, opatřené doložkou právní moci ke dni 8. 2. 2021. Správní spis též obsahuje sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 5. 2021, o tom, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 7. 12. 2017 do 6. 12. 2019, kdy před skončením její platnosti si podal žádost o její prodloužení, která byla shora uvedeným rozhodnutím pravomocně zamítnuta s tím, že žádné jiné řízení, jež by žalobce opravňovalo k pobytu na území České republiky ke dni 17. 5. 2021, neprobíhá.
15. Správní orgán prvního stupně si rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce do Kyrgyzské republiky, které je vydalo dne 18. 5. 2021 pod ev. č. ZS52033 se závěrem, že vycestování žalobce do Kyrgyzské republiky je možné.
16. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí nalézacího správního orgánu zčásti změnil, jak je uvedeno v bodě 1, a ve zbytku potvrdil.

V. Rozhodnutí bez nařízení jednání

17. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Soud vycházel především z následujících právních předpisů.

19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 8. 2. 2021 do 17. 5. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, z pravomocného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2020 č.j. OAM-54993-18/ZM-2019, sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 5. 2021, a také z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 7. 2. 2021 přes český hraniční přechod Praha - Ruzyně a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Dne 8. 2. 2021 pak nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2020 č.j. OAM-54993-18/ZM-2019, o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Od právní moci tohoto rozhodnutí tak tedy žalobce již nebyl oprávněn pobývat na území České republiky pobývat.
21. Tvrzení žalobce v tom směru, že rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2020 č.j. OAM-54993-18/ZM-2019 ve skutečnosti právní moci nenabylo, neobstojí, neboť žalovaný a správní orgán prvního stupně byly tímto rozhodnutím ve smyslu ust. § 57 odst. 3 správního řádu vázány, a to včetně vyznačené doložky právní moci. Žalobce navíc ani během odvolacího řízení neprokázal, že by jakkoli účinně brojil proti tomu, že Ministerstvo vnitra vyznačilo na předmětné rozhodnutí právní moc. Zdejší soud je totiž toho názoru, že námitky proti údajnému nedoručení rozhodnutí odvolacího správního orgánu o odvolání žalobce proti shora označenému rozhodnutí měl žalobce uplatnit u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců či u Ministerstva vnitra coby nalézacího správního orgánu a případný pro žalobce příznivý výsledek pak předložit žalovanému či zdejšímu soudu, k čemuž dosud nedošlo. Zdejšímu soudu rovněž není z jeho činnosti známo, že by bylo u něj zahájeno řízení o žalobě proti příslušnému rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Správní orgány tak nepochybily, pokud vycházely „toliko“ z doložkou právní moci opatřeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2020 č.j. OAM-54993-18/ZM-2019, doplněného navíc o sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 5. 2021.
22. Žalovaný navíc relativně vstřícně vůči žalobci vyšel z předpokladu, že by v případě vydání výjezdního příkazu z moci úřední mohla být stanovena doba k vycestování žalobce až na dobu 60 dnů od pravomocného ukončení pobytu a přičítal žalobci dobu neoprávněného pobytu toliko ode dne 9. 4. 2021 do 17. 5. 2021. Adekvátně tomu pak zkrátil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, o 3 měsíce na konečných 9 měsíců. Soud pak má za to, že tato, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, není nijak nepřiměřená či excesivní, když byla uložena pod jednou pětinou zákonné sazby. Její odůvodnění obsažené zejména na str. 5

napadeného rozhodnutí pak soudu považuje rovněž za dostatečné. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je ostatně předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci s ohledem na shora uvedené jistě nedošlo.

23. Co se týče argumentace nevědomostí žalobce o neoprávněnosti pobytu na území České republiky, je třeba ve shodě se správními orgány předně poukázat na protokol o výsledku žalobce v právním postavení účastníka řízení, ve kterém žalobce explicitně uvedl, že si je vědom neoprávněnosti svého pobytu a že nevystoval dobrovolně, neboť si potřeboval vydělat peníze. Zejména z odpovědi na dotaz, proč žalobce nevystoval po uplynutí oprávněného pobytu, se podává, že si žalobce svojí pobytové situace vědom byl, neboť v opačném případě by zřejmě na stejný dotaz odpověděl v tom smyslu, že nevystoval proto, že měl svůj pobyt stále za oprávněný. V každém případě však je třeba přisvědčit žalovanému i v tom, že správní orgány jsou ze zákona povinny rozhodnout o vyhoštění cizince podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona bez ohledu na formu zavinění, která může mít vliv toliko na závažnost porušení imigračních pravidel při úvahách o stanovení konkrétní doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž nepřiměřenost soud, jak uvádí shora, v případě žalobce neshledal.
24. Zdejší soud také nemá napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, neboť z jeho odůvodnění nevyplývá, že by otázka formy zavinění ve vztahu k žalobci vytýkanému jednání neměla zcela žádný význam. Z napadeného rozhodnutí pouze vyplývá to, že otázka zavinění nemá pro řešení případ význam předpokládaný žalobcem, a to ten, že správní vyhoštění lze uložit jen v případech úmyslného pobytu na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, jak se patrně žalobce mylně domnívá.
25. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti ve vztahu k tomu, jak se žalovaný vypořádal s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, lze odkázat na strany 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 7 napadeného rozhodnutí, kdy v těchto částech svých rozhodnutí se správní orgány zcela uspokojivě a tudíž i přezkoumatelně vypořádaly s otázkou přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Je-li žalobcem argumentováno tím, že mu v důsledku správního vyhoštění není umožněno finančně zajišťovat svoje děti, pak k tomu soud uvádí, že žalobci není zapovězeno, aby si vydělával v některé ze třetích zemí, a dále připomíná, že žalobce již v době před vydáním rozhodnutí nalézacího správního orgánu neměl na území České republiky žádné platné pracovní povolení a nebyl by tak oprávněn k jakékoli výdělečné činnosti na území České republiky, i kdyby mu správní vyhoštění uloženo nebylo.
26. Žalovaný se rovněž na str. 8 (druhý odstavec) napadeného rozhodnutí vypořádal řádně s tvrzením žalobce, že by v jeho případě bohatě postačovalo uložení pokuty či povinnosti opustit území České republiky ve smyslu ust. § 50a zákona. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterou se lze plně ztotožnit, pak zdejší soud v podrobnostech odkazuje.
27. Pokud žalobce v úvodu své žaloby jen obecně vytýkal porušení §2 odst. 4, §3, §50 odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu § 119 a § 119a zákona, k těmto výtkám neuvedl žádné

konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jeho případě. Soud pak v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.

28. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nálezací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona a žalovaný nepochybil, pokud v tomto směru shledal prvostupňové rozhodnutí správným a přezkoumatelným.
29. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. února 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce

